

Θέλουμε να σωθούμε (2);

Γράφει ο Παναγιώτης Κωστόπουλος*

«Μην ρωτάς τι έκανε η πατρίδα για σένα, αλλά τι έκανες εσύ για την πατρίδα», είναι η ιστορική και χιλιοειπωμένη φράση του Τζ.Κένεντυ, η οποία ταιριάζει απόλυτα στο συγκεκριμένο άρθρο, καθώς και στο α΄ μέρος του.

Στην περίπτωση της πατρίδας μας, «θέλουμε να σωθούμε», ως συλλογικότητα, σημαίνει ότι θέλουμε να συνεχίσουμε να υπάρχουμε και να μην εξαφανιστούμε ως έθνος. Επίσης σημαίνει θέλουμε να συνεχίσουμε να υπάρχουμε με την σημερινή μορφή και όχι μεταλλαγμένοι. Σε αντιδιαστολή όμως με αυτό που έχει επικρατήσει μετά την μεταπολίτευση, δεν θα σωθούμε με την λογική της ήσσονος προσπάθειας, ούτε με κάποια μαγική συνταγή, ούτε χωρίς να ενεργήσουμε. Η σωτηρία μας πλέον απαιτεί κόπο και θυσίες. Το δε μέγεθος της θυσίας, ποικίλει ανάλογα με την περίπτωση.

Αυτό που μας δίνει ελπίδα, βάζοντας και ένα τόνο μεταφυσικής στο σκεπτικό μας, είναι ότι την ψυχή μας δεν μπορεί να μας την πάρει κανείς, αλλά για την σωτηρία της πρέπει να αγωνιστούμε. Αυτό ισχύει σε προσωπικό επίπεδο. Σε συλλογικό επίπεδο, η σωτηρία της μεγάλης μας κοινότητας που λέγεται έθνος θα έρθει με διπλό αγώνα, προσωπικό και συλλογικό. Και όπως έγραφα στο προηγούμενο άρθρο μου, δεν πρέπει να αφήνουμε τίποτα στην τύχη του. Πρέπει να δίνουμε όλες τις μάχες, σε όλα τα πεδία και να αναλάβουμε τις ευθύνες που μας αναλογούν.

Παραφράζοντας λίγο τον Καζαντζάκη θα έλεγα: «Ν' αγαπάς την ευθύνη. Να λες: Εγώ, εγώ μονάχος μου έχω χρέος να σώσω την πατρίδα. Αν δε σωθεί, εγώ φταίω». Είναι δύσκολη η ευθύνη. Ο εύκολος δρόμος είναι να αφήνουμε τις τύχες μας σε άλλους. Στον μεγάλο ηγέτη, στο κράτος, σε κάποιον άλλο. Τελικά σε οποιονδήποτε, αρκεί αυτός να μην είμαστε εμείς. Αυτός είναι ο δύσκολος δρόμος. Να επιτελέσουμε το χρέος μας. Να υπακούμε στον ανώτερο ρυθμό που επιτάσσει αυτήν την στάση ζωής.

Αν ακούγεται μικρομεγαλισμός ότι εμείς θα σώσουμε την πατρίδα, ένα λιθαράκι τουλάχιστον μπορούμε να το βάλουμε για να αλλάξουμε κάποια πράγματα στην επαπειλούμενη καταστροφή και στην φαινομενικά αναπόδραστη παρακμή. Είναι σίγουρα καλύτερο από το να περιμένουμε το μοιραίο και να καθόμαστε απαθείς στον ταλαιπωρημένο καναπέ, μαζεύοντας likes στο facebook για τις πύρινες, γεμάτες πάθος, αναρτήσεις μας. Καλός είναι και εκεί ο αγώνας, αλλά δεν αρκεί.

***Ιδιωτικός Υπάλληλος**

Δημοσιεύτηκε στις 5/12/2019 στην εφημερίδα "Δημοκρατία".

Πηγή : www.antibaro.gr/article